

Forflag, som er stillet af den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Valgkreds (Tscherning), thi det synes uvist, hvorvidt han vil føre det igjennem; men jeg skal ganske simpelt gøre opmærksom paa vor Stilling, saaledes som jeg betragter den. Der foreligger en Finantslov, vedtagen af Rigsdagen og bekræftet af Hs. Majestæt Kongen, som kaldes Finantslov for Finantsaaret fra 1ste April 1855 til 31te Marts 1856, og den ender med en § 36, der lyder saaledes: „Det virkelige Overskud fra Finantsaaret 1855—56 tilhører alene Kongeriget“; men dernæst foreligger der et Statsregnskab over det samme Finantsaar, hvori vi finde under Nr. 2: Kongerigets særlige Indtægter have beløbet saa og saameget, Kongerigets særlige Udgifter inclusive Fællesbidrag saa og saameget, og derefter er der et særligt Overskud tilgodeffredet os af 660,000 Rd., men vor Trefemtedeel af det hele Overskud er ifølge den Finantslov, jeg nys nævnte, 817,413 Rd., og naar der nu i Finantsloven staar, at det alene tilhører Kongeriget, forekommer det mig klart, at dette Beløb burde have været overført paa Kongerigets særlige Kassebeholdning, og at det er en vilkaarlig, men ingen retfærdig Handling, naar man overfører det til den totale Kassebeholdning for hele Monarchiet, naar man unddrager et Beløb, der tilhører Kongeriget, fra Kongerigets Kasse og fører det over i en Kasse, der kaldes Monarchiets. Forholdet bliver endnu mindre retfærdigt, naar vi see længere ned paa Siden i det omtalte Regnskab, hvor vi finde, at Hertugdømmet Holsteens særlige Indtægter have beløbet 1,829,140 Rd. og de særlige Udgifter 1,913,721 Rd., saa at denne Landsdeel altsaa istedetfor i den samme Kasse, at nedlægge et Beløb, der svarer til det man af Kongerigets Penge har lagt deri, har et Deficit af 84,580 Rd., hvoraf Følgen bliver, at vi, istedetfor at faae Renter af vore Penge, maae betale Renter for de andre Landsdele, som mangle et tilsvarende Beløb. Dette er dog virkelig et Forhold, som det er umuligt at kalde retfærdigt, og jeg kjender heller ikke nogen Lov eller Anordning, som har gjort nogen Forandring i det bestaaende Forhold, hvorefter jo Finantsloven for 1855—56 maatte respecteres. Derfor man vilde sige, at

man ophævede denne Lovs Betydning, da man voterede Forfatningsloven af 2den October 1855, saa er det dog umuligt at drive dette videre end til at sige, at der skal opgjøres et Regnskab til 2den October, saa at vi kunne faae den Deel; der tilkommer os, og det forekommer mig, at det da klart ved Lov maatte have været bestemt, at den Finantslov, som var vedtagen at skulle gjælde til 31te Marts 1856, ikke skulde gjælde længere end til 2den October 1855, men at det Overskud, som muligt kunde fremkomme i den sidste Deel af denne Periode, skulde gaae ind i Totalkassbeholdningen, hvorimod det mulige Overskud indtil 2den October maatte gaae ind i Kongerigets særlige Kasse. Vi have imidlertid ingen saadan Lovbestemmelse, og det forekommer mig derfor klart, at de bestaaende Love hjemle os fuld Ret til at faae disse Penge: 817,413 Rd. Hvorvidt man nu vil opgjøre Regningen saaledes, at man bagefter tager disse Penge og anvender dem til det Tilskud, vi skulle gjøre i det kommende Aar, er et Stridsspørgsmaal, som jeg i dette Dieblik ikke skal indlade mig paa, da det, som sagt, ikke synes mig, at den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Valgkreds (Tscherning) vil drive sit Forflag til den yderste Consequens.

Indenrigsministeren: Der er jo Meget i det, hvad den ærede Rigsdagsmand nu yttrede, som det ærede Thing vil see, at jeg efter den Stilling, jeg maa indtage i denne Sag, for Dieblicket ikke kan gaae ind paa, men jeg skal dog tilføie nogle Ord til Oplysning. Jeg talte om en vis Sæd, som blev lagt; og som meget let kunde groe og gjøre Skade, naar man ikke lagde Mærke dertil, ikke var varsom og tog Vare paa sig selv, men jeg talte just ikke om en „finantsiel“ Sæd; jeg talte om en Misforstaaelsessæd, og et saadant Sædeforn kan netop ogsaa findes i det Foredrag, som det ærede Medlem for et Dieblik siden holdt. Det skulde nemlig undre mig, om ikke mange af de ærede Medlemmer, ved nys at høre den ærede Taler, fik den Tro, — hvis de ikke i Forveien kjendte Forholdene nøiere, hvad jeg ikke er fuldkommen sikker paa for en Deel af Medlemmernes Vedkommende, at der